

SällskapsGobeläng

*Är det bara en privat längtan att få umgås lite grann?
Kan det beröra någon annan? Kan det vara konst?*

SällskapsGobeläng

Emelie Andersson

Kandidatprogrammet i Textilkonst, 2013
Högskolan för Design och Konsthantverk
Göteborgs Universitet

Handledare: Annika Ekdahl
Opponent: Britt Ignell Karlbrand
Examinator: Kari Steihaug

INNEHÅLL

JAG TÄNKER PÅ MARIANNE	4-5
JAG TÄNKER PÅ ANNIKA	6-7
GOBELÄNG	8-9
RAMARNA	10-11
PORTRÄTTEN	12-13
RELATIONELL GOBELÄNG	14-15
LISTAN	16-17
ANTON	18-19
HEJ HUNDEN!	20-22
PUJO LILLIS	23-27
DET BLIR INTE ALLTID SOM MAN TÄNKT SIG	28-29
FÅR MAN GÖRA SÅ?	30-31
FILMEN	32-33
PRESENTATIONEN	34-35

JAG TÄNKER PÅ MARIANNE

Jag tror att det började med Marianne. Marianne Lindberg De Geer. Jag tänkte på henne när hon tänkte på sig själv. Jag tänkte att hon höll på med det jag ville göra. Att hon lärde känna folk. Hon gjorde det genom att klistra in sitt ansikte i någon annans. Jag såg det som nån slags umgänge. Det gör jag fortfarande. Men jag fick aldrig träffa Marianne. Fick jag det skulle jag kanske fråga henne. Fråga om hon umgicks. Jag skulle fråga om hon tyckte att det var förjävligt att jag tänkte att hon tänkte på andra när hon sa att hon tänkte på sig själv.

Hej Marianne!

Jag heter Emelie och jag ska just påbörja mitt kandidatarbete i textilkonst på HDK. I det kommer jag att tänka på folk. Jag tänker på dig. Jag tänker på dig när du tänker på dig själv. När du klistrar in ditt ansikte i någon annans. Jag tänker att du, lika mycket som du tänker på dig själv, tänker på andra. Att du provar att vara dem för en stund. Jag tycker att det är fint. Förbannat fint, och det ger mig en hel massa känslor som jag inte riktigt kan förklara. Kanske är det därför jag gillar det så mycket. Kanske är det därför jag tänker på dig.

Jag har vävt porträtt ett tag nu och jag har funderat över varför jag gör det. Jag tänker att det har med det sällskapliga att göra. Även om jag väver efter foto så känns det som att vi umgås. Det är det intensiva koncentrerandet på personen. Det grundliga synandet av dennes ansikte. Det är nästan som att vi lär känna varandra. Detta gör mig nyfiken på vad som skulle hända om jag tog det ett sällskapligt steg till...

Därför tänker jag att jag i mitt kandidatarbete ska lära känna folk. Folk som intresserar mig. Folk jag tänker på. Jag vill närma mig dem. Jag vill träffa dem i deras naturliga miljö. Jag vill väva dem där. Jag vill umgås. Jag kallar det sällskapsGobeläng.

Jag tänker på dig.

Är du intresserad?

Det kan gå till ungefär så här: Du sitter modell i ditt hem, din ateljé eller någonstans där du känner dig hemma. Jag väver ditt porträtt och under tiden umgås vi. Det kommer att ta en dag. En hel dag.

Vill du dela en dag av ditt liv med mig? Vilken dag som helst går bra mellan 7 februari och 4 april, med undantag för 5 mars. I utbyte delar jag sen gärna en dag av mitt liv med dig. Kanske behöver du en assistent, hundvakt, städhjälp eller liknande. Jag gör lite allt möjligt.

Har du frågor, svar eller förslag så kan du lägga dem i det frankerade kuvertet och skicka dem till mig.

Vänliga Hälsningar,
Emelie Andersson

ps. MiniGobelängen föreställer mig och den är till dig!

JAG TÄNKER PÅ ANNIKA

Eller började det med Annika? Det var i alla fall så jag började väva. Det är ungefär ett år sedan nu. Jag har aldrig tyckt om att väva. Jag har tyckt om tanken på det, men det har alltid kommit något i vägen. Begränsningar. Tråkiga förberedelser. Vävstolar. Jag tycker inte om att vara bunden vid en vävstol.

Men så tänkte jag på Annika, på Birgitta och på den förorättade kvinnan. Jag tyckte att det verkade mäktigt att bli vävd. Som att man skrivs in i historien på nåt vis. Att någon verkligen tänker på en. Jag tänkte att kanske är det något av det finaste. Att bli vävd. Så jag bestämde mig för att prova.

Jag plockade bort det som irriterade mig. Vävstolen. De tråkiga förberedelserna. Exaktheten. Jag vävde snabbt och lät det bli som det blev. Jag kallade det SnabbGobeläng.

Hej Annika!

Vid det här laget vet du mycket väl vad jag håller på med. Att jag tänker på folk. Att jag skickar brev till dem och föreslår att vi ska träffas. Att jag vill väva dem. Naturligtvis tänker jag också på dig. Det var ju så det hela började.

Ja, det började med dig. Med en historia om en kvinna som verkligen gick in för att få vara med i en av dina gobelänger och som blev sur när det inte blev så. Med Birgittas skryt om hur många av dem hon är med i. Jag tänkte att det måste vara något alldeles speciellt att bli vävd. Jag tänkte att det där måste jag prova.

Så jag provade och sedan dess har jag hållit på. Hållit på med gobeläng. SnabbGobeläng, LiveGobeläng, GökGobeläng. Jag leker med den. Det är kul att se hur långt det går att dra den. Finns det en gobeläng för varje tillfälle? Har var sak sin gobeläng?

Nu är det alltså SällskapsGobelängens tur och jag undrar om du vill göra mig sällskap i den? Det kan gå till ungefär så här: Vi träffas hemma hos dig. Du sitter modell där. Jag väver ditt porträtt och under tiden umgås vi. Jag räknar med att det tar en dag. En hel dag. Vill du dela en dag av ditt liv med mig?

/Emelie

PS. Jag brukar skicka med en MiniGobeläng av mig själv. Som för att säga "här är jag, nu vill jag ta reda på vem du är". Detta är min första MiniGobeläng. Jag gjorde den i somras och trots att den är ganska ful och inte alls liknar mig så tycker jag väldigt mycket om den. Jag vill att du ska ha den.

GOBELÄNG

Ja, jag kallar det för gobeläng det jag gör. Bildväv är en teknik med många namn. Tapeter. Flamskvävnader. Gobelänger. Det handlar om en platt väv, där inslaget, som täcker varpen, plockas in bitvis. Alltså inte en skyttlad väv. Det är det jag håller på med. Just gobeläng kallas det efter en framstående fabrik, *Les Gobelins*, i Frankrike, som har sysslat med tekniken sedan 1600-talet. Egentligen är det bara gobelänger som är vävda där som får lov att kallas gobelänger. Man kan säga att det är lite som med Champagne. Min väv är ett mousserande vin från Sverige som envist kallar sig Champagne.

Varför envisas jag då med det? Jag säger bara: *SällskapsBildväv. SällskapsFlamskvävnad. SällskapsGobeläng*. Du förstår nog själv. Det ligger bra i munnen helt enkelt. Gobeläng. De flesta, som över huvud taget känner till ordet (nu är vi på insidan av textilhistorien), förknippar det nog med något stort och flådigt. Man kan tro att jag driver lite med det. Att jag skojar. Jag har inga såna intentioner. Vad är det som säger att något litet inte kan vara stort? Det beror på om man kan se mer än det som syns för blotta ögat. Jag ser inte Gobelängen som enbart en väv. Jag stoppar in mer i den betydelsen. Jag ser Gobelängen som något jag kan ägna ett liv åt. Om jag vill. Det kan bli precis hur stort som helst.

Hos Annika.

RAMARNA

Jag har vävt i ramar. Jag var ju tvungen att spänna varpen någonstans. Varför inte i en ram så att bilden kunde hängas direkt på väggen när den var klar. Det är så jag jobbar. Praktiskt. Jag valde ramar efter personerna som skulle vävas i dem. Efter vad jag visste om dem eller vad jag personligen tyckte skulle passa dem.

Storleken bestämdes efter hur lång tid vi skulle tillbringa tillsammans. Jag sa, gång på gång, att jag inte brydde mig om att det skulle bli färdigt. Som för att övertyga mig själv att det inte var viktigt hur porträttet såg ut. Och för att mitt sällskap skulle våga säga till när det var nog. Egentligen hade det ingen betydelse om det blev färdigt eller inte. Det handlade ju inte om ett porträtt utan om ett möte. Men någonstans inuti mig fanns en röst som sa att jag skulle avsluta det jag påbörjat. Och kanske fanns det en röst i den jag vävde som sa att den ville se sig själv vävd? Att göra klart gjorde att jag kunde stanna länge. Att jag hade en sluttid. Min sluttid var när porträttet var klart eller när mitt sällskap slängde ut mig. Och jag blev aldrig utslängd.

Så får du blommorna att leva längre

- Skär alltid av 1–2 cm av stjälkarna. Klipp inte.
- Placera i svält men inte iskallt vatten. Låt plasten sitta kvar i ett par timmar.
- Ställ buketten svält på natten. Blommorna klarar sig så länge temperaturen inte sjunker under 0°.
- Ge inte snittblommenäring. Men blanda vattnet med lite potatismjöl, stärkelsen gör tulpanerna raka.
- Byt vatten varje dag. Undvik att ställa vasen i närheten av en fruktskål (frukten avger etylengas) eller i direkt solljus.

Jag hittade denna solrosram med tillhörande tidningsurklipp i en second hand-butik i Bellevue. Jag tänkte genast på Astrid och de *goda råd* (en affisch) jag fick med mig hem från hennes senaste utställning. Nu kunde jag ge henne ett råd.

PORTRÄTTEN

Jag funderade mycket över porträtten. Vad var viktigt egentligen? Behövde de bli färdiga? Lika? Behövde jag tycka om dem? Vad var de till för?

Jag har inte haft så många regler. Jag har egentligen bara haft en. Så som porträttet såg ut när jag lämnade mötet, så skulle det fortsätta att se ut. Det bestämde jag efter mitt första möte. Mötet med Arnold.

Vi pratade om det när jag hade vävt färdigt. Innan jag åkte hem. Vi pratade om porträttet och vad jag ville ändra. Ändra för att det skulle se mer ut som Arnold. Håret skulle fixas till. Näsan. Ögonen. Men så i bilen, på väg hem, slog det mig. Om det handlade om ett möte, inte ett porträtt, då kunde jag ju inte ändra väven när jag kom hem. Då skulle porträttet få vara precis så som det hade blivit. Som ett foto av ett ögonblick. Ett ganska långt sådant. Ögonblicket då jag träffade Arnold.

Jag har ändå plågats av att det inte har blivit likt. Jag har fått kämpa för att inte göra retuscheringar. När jag har visat mina porträtt tidigare har folk varit som besatta av just likheten. Kanske var jag rädd att göra folk besvikna. Men någonstans intresserade det mig ändå. Att det inte alltid blev särskilt likt. Och att det kanske hade med mötet att göra. Att jag fick lägga så mycket koncentration på umgänget att väven tog stryk. Det var som att ju *lättare* mötet var, desto *nöjdare* blev jag med porträttet. Och var det inte precis det jag ville? Att väven skulle spegla mötet.

Arnoldväven.

RELATIONELL GOBELÄNG

Men vad hade väven för funktion? Kunde jag, som opponenter frågade under min examination, lika gärna ha gnuggat garn mellan händerna och låtit det bli porträttet? Jag tror att hon var ute efter något där. Att hon ville att jag skulle formulera något. Jag ska göra ett försök. Och jag ska använda mig av hennes exempel.

Jag tror att det finns ett intresse för porträttet. Jag tror inte att *Hej, jag är intresserad av dig, kan jag få komma hem till dig och gnugga lite garn mellan mina händer?* skulle vara ett framgångsrikt koncept. Jag tror att just det som intresserar mig med porträttet, också intresserar andra. Avbildandet. Och att bli avbildad. Som jag skrev i brev efter brev; Det handlar om det intensiva koncentrerandet på ett ansikte. Och på en person.

Jag tror att det finns ett intresse för hantverket. För väven. Jag tror att den väcker nyfikenhet samtidigt som den är greppbar. Att man förstår *ungefär* vad det innebär. Att man kanske gärna vill uppleva det. Jag upplever också att det finns någon slags respekt för hantverket. Att man förstår att det måste få ta sin tid. Och att man låter det göra det.

Jag har sett väven som ett verktyg. Ett sätt att komma nära. Jag sa vid något tillfälle att den inte var viktigare än bilen jag tog mig hem till Arnold med. Kanske var det inte riktigt rättvist. Om väven är ett verktyg är den mer som en schweizisk armékniv. Den jobbar på flera plan. Den bjuder in. Men den umgås också. Den pratar. Ställer frågor. Roar. Och kanske irriterar den lite ibland. Den är som en framfusig gäst som aldrig vill gå hem. Men den viskar lent i ditt öra. Den säger, *Jag ser dig*. Eller tänker jag på mig själv nu? Kanske kunde vi inte ha gjort det här utan varandra. Jag och väven.

**STUDENT
MAIL**

Emelie Andersson <gusandemao@student.gu.se>

Ett svar :)

Joachim Harrysson <joachim.harrysson@hdk.gu.se>
Till: "gusandemao@student.gu.se" <gusandemao@student.gu.se>

14 februari 2013 16:42

Hej Emelie

Tackar så mycket för det fina brevet. Jag ber först om ursäkt för att mitt svar dröjt. Jag har inte riktigt samma fina handstil som du så jag skriver ett mail istället. Jag tror att du har större chans att se vad det står då☺

Jag tycker att det låter lite spännande att bli vävd. Det är utan tvekan första gången någon frågat om jag vill bli vävd, och det lär nog aldrig hända igen. Så jag vore ju dum om jag inte tackade ja till ett sådant fint erbjudande. Det hade varit lite som att tacka nej till att någon utan förbehåll, gav mig ett erbjudande att donera fånigt mycket pengar till min firma för att jag skulle få bygga bilar på heltid. Det hade jag ju förstås inte tackat nej till! Och inte denna gång heller☺

Däremot kan det ju vara lite problematiskt att vara i garaget där jag har själva bilbygget. Det ligger utanför Kungälv och är ett kallgarage med mycket skrot i. Så här års är det inge vidare varmt där. Eller så går det jättebra om man är en riktig viking. Men jag har nog inte rätt vikingagener för att bo i Sverige. Hade hellre byggt bil någonstans i Söderhavet. Fast det blir ju lite svårt med körningen när den är klar.... kanske skall bygga båt nästa gång. Hur som helst så låter det roligt.

När då?

Jocke

Joachim Harrysson

3D software, Prototyping Machines, Metal and Modell workshop
HDK - SCHOOL OF DESIGN AND CRAFTS GÖTEBORG
UNIVERSITY
Visiting address Kristinelundsgatan 6-8
Postal address P.O.Box 131, SE 405 30 Göteborg,
Sweden
Phone + 46 31 786 4874, Fax + 46 31 786 4888,

joachim.harrysson@hdk.gu.se www.hdk.gu.se

LISTAN

Vi kunde inte heller göra det utan sällskap. Men vilka skulle vi träffa? Jag började med att sätta mig ner och skriva en lista. Vilka tänkte jag på?

Jag tänkte på folk som inspirerade mig. Som jag var nyfiken på. Intressanta personligheter. Folk jag kände lite ytligt eller som jag aldrig hade träffat. Jag tänkte på Marianne Lindberg De Geer. Arnold Äventyraren. Och hunden. Den där hunden i Gamlestan. Den som påminner så mycket om mig.

Jag började skriva brev till dem. Presenterade mig själv och min idé. Skrev att jag tänkte på dem. Att jag vill träffas. Jag var lite orolig att ingen skulle svara. Att de inte skulle ha tid. Inte skulle vilja. Kanske skulle min SällskapsGobeläng bli EnsamGobeläng. Då fick det bli så. Jag var tvungen att prova.

- MARIANNE
LINDBERG DE GEER
- ANNIKA EK PAHL
- ARNOLD ÄVENTYRAREN
- ASTRID GÖRANSSON
- JOACHIM HARRYSSON
- HUNDEN

◦ PUJO LILLIS
(JULIETTA)

◦ ANTON

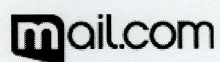

ANTON

Ur dagboken:

Fredag 8/2 2013

På kvällen följer jag med Ida till Skogen. Hon har gjort en musikvideo och det är nån slags vernissage. Eller spelning. Skit samma. När vi kommer dit ser jag en kille jag sett förut. En gång för två och ett halvt år sedan. På Linneas inflyttningsfest i Kviberg. Anton. Jag känner genast att honom måste jag lära känna. Jag kan inte säga varför. Det bara känns så. Men vågar jag fråga? Brevet har varit så bekväma. Vill man inte så kan man bara låta bli att svara. Vad händer om jag går fram till honom och frågar? Jag tvekar länge. Kan man bara gå fram till nån sådär och fråga om man får lära känna dem? Om man får komma hem till dem och väva deras porträtt? Jag gör det. Jag frågar honom. Han verkar inte helt ointresserad. Men lite förvånad. Han frågar om han ser ut att lämpa sig väl för väv. *Nej, men för att lära känna.*

"Emelie Andersson" <emelie_andersson@mail.com>

Subject: Meeting and weaving
From: Anton Stokes
To: emelie_andersson@mail.com
Date: 02/09/13 06:30 PM

Hej Emelie,

it was good to meet you yesterday at Bowiemuseet. Thanks for introducing yourself. I really like the idea for your project and you seem like someone I would like to get to know.

I had a quick look at your HDK page. You've got some interesting work, and I love the 'History Repeats Itself' video.

Let me know when you would like to visit northernmost Göteborg for weaving and conversation.

Anton.

Hej hunden!

Jag heter Emelie och ska precis påbörja mitt kandidatarbete i textilkonst på HDK (Högskolan för Design och Konsthantverk). I det kommer jag att tänka på folk. Folk som intresserar mig. Jag vill lära känna dem. Jag vill träffa dem och väva deras porträtt. Jag kallar det SällskapsGobeläng. Jag tänker på dig!

Jag brukar se dig tillsammans med dina människor. Ni brukar handla här. Därför tänker jag att detta kunde vara en bra mötesplats. Jag föreslår att vi ses här, så kan jag berätta mer om hur jag tänker mig att det kan gå till. Hoppas att vi ses!

Vänliga hälsningar,
Emelie

VILL DU TRÄFFA MIG
SÖNDAGEN DEN 10/2
KLOCKAN 13.00?
JAG VÄNTAR PÅ DIG HÄR!

Hej hunden!

Har du sett min lapp?
Det är jag som letar efter dig!

JAG SER UT
UNGEFÄR
SÅHÄR

Om du ser det här
kan du väl höra av
dig..?

Jag finns här

hejhunden@mail.com

"Emelie Andersson" <hejhunden@mail.com>

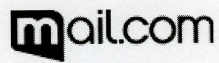
Subject:

From: Pujo Lillis
To: hejhunden@mail.com
Date: 03/01/13 08:10 PM

Hej

Jag har två små hundar och älskar textilkonst. Låter som en oslagbar kombination. Vill du träffa dem?

Mvh Julietta [REDACTED]

"Emelie Andersson" <hejhunden@mail.com>

Subject: SällskapsGobeläng
From: Emelie Andersson
To: Pujo Lillis
Date: 03/14/13 01:23 PM

Hej Julietta!

Jag svarade på ditt mail angående dina hundar för ett tag sen men har inte hört något från dig. Kanske hamnade det i din skräppost? Kanske är det inte längre intressant? Hur som helst ger jag det ett försök till...

Jag letar inte efter vilken hund som helst. Jag letar efter en alldeles speciell hund. Men så svarar du och du väcker mitt intresse. Du gör det genom att du bjuder in dig själv till mitt projekt. Jag gillar det. Det är ju precis det jag gör. I mitt projekt.

Bor du i Gamlestan? Har du en blå jacka? Vem är Pujo Lillis? Vad heter dina hundar? Hur ser de ut?

Jag är nyfiken.

Kanske är dina hundar intresserade av en brevkompis? Jag tänkte att vi kunde börja så. Och se vart det leder...

Här är min adress:

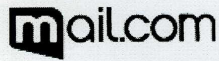
Emelie Andersson
Brahegatan 9 lgh 2007
415 01 Göteborg

Var är din/er?

PS. Det går naturligtvis bra att skicka mail också. Om de hellre vill det...

Här är en länk till min portfolio: <http://www.hdk.gu.se/sv/student/emelie-andersson-0>

"Emelie Andersson" <hejhunden@mail.com>

Subject: Re: SällskapsGobeläng
From: Pujo Lillis
To: Emelie Andersson
Date: 03/14/13 08:08 PM

Hej Emelie

Hundarna heter Lillis och Pujo. Pujo är äldst. Han är snart nio år och han är mannen i huset, fastän han är min lilla pojke. Knappt tre kg väger han. Han är av rasen yorkshireterrier. De är framavlade för att jaga råttor. Här finns inga råttor att jaga. Istället brukar han åka till husse som bor på landet. Där jagar han rådjur. Det tycker han är väldigt roligt. Det tycker inte rådjuren. Husse berättar att Pujo sticker rätt in i skogen efter rådjuren och skäller som en galning. Sen kommer han tillbaka flåsigt och lyckligt och tycker att han varit duktig. Och det har han ju. Rådjuren kanske vill göra inbrott i husses bil?

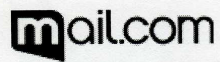
Lillis jagar inte rådjur. Men hon hänger på ändå fast hon inte riktigt fattar varför de springer i skogen och skäller. Roligt är det i alla fall. Vad som inte är roligt är att kamma sig. Lillis har dreadlocks i luggen och en lockig rumpa. Hon är sju år. Hennes pappa är en chihuahua och hennes mamma en pudel. Lillis är en alldeles egen varelse, knappt en hund, kanske en alien. Hon har långa ögonfransar och en brun liten nos och hon har en fullkomligt unik färg. Är hon kanske brun, eller grå eller rent av rosa? Hon är alltihop.

Pujo och Lillis är mina barn, mina ögonstenar och mina små krokidildammråttor, potatismöss, krokofantlingon.

Vi bor i Gamlestaden. Vi passar inte i blått. Men vi gillar att promenera. Pujo och Lillis gillar att springa runt lösa.
Jag ska lära dem att använda datorn. Kanske lär de sig att maila?

Mvh Julietta

"Emelie Andersson" <hejhunden@mail.com>

Subject: SällskapsGobeläng
From: Emelie Andersson
To: Pujo Lillis
Date: 03/18/13 09:57 PM

Hej Pujo, hej Lillis!

Jag heter Emelie och jag har mailat med er matte. Hon har berättat om er. Att ni gillar att springa omkring i skogen och skälla. Det hade nog jag också gjort. Om jag var en hund.

Nu är jag ingen hund så jag sysslar med andra saker istället. Just nu håller jag på med något jag kallar SällskapsGobeläng. Jag åker runt och umgås med folk och under tiden väver jag deras porträtt.

Jag skulle vilja träffa er och väva era porträtt. Jag vet inte riktigt hur det ska gå till. Jag har aldrig vävt hundar förr. Jag är van vid modeller som kan sitta still. Gärna i flera timmar. Kanske får vi göra det här på ett lite annorlunda vis...

Jag har hört att ni gillar att promenera. Kanske kan vi ta en promenad tillsammans nån dag. Matte får förstås gärna följa med.

Vem är matte egentligen? Vad gör hon? Tycker hon också om att jaga rådjur eller har hon andra intressen?

Hoppas att ni har lust att ses nån dag.

Emelie

Jag fick aldrig träffa Pujo och Lillis. Jag fick aldrig träffa Julietta. Kanske var jag aldrig särskilt intresserad av hundarna. Men Julietta. Vem var hon? Vad gör hon? Finns hon över huvud taget?

DET BLIR INTE ALLTID SOM MAN TÄNKT SIG

Jag sökte en hund. Fann tre. Men fick inte träffa en enda. Så kan det gå. Men SällskapsGobeläng är inte bara ett porträtt som vävs under ett möte. Det är ett sätt att närma sig någon genom väv. För mig är gobelängen inte bara själva väven utan allt jag stoppar in i den. Brevet. Mötet. Och den misslyckade jakten. Nej, jag träffade aldrig hunden. Men det betyder inte att den inte är en del av min SällskapsGobeläng.

Ur dagboken:

Lördag 16/3 2013

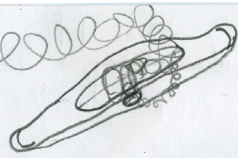
Jag vet inte riktigt var jag ska börja. Kanske ska jag börja på fiket längst ner i mitt hus. Vi satt nämligen där, jag och Maja, och väntade på hunden. Den kom inte. Men jag såg två människor som jag tyckte mig känna igen. Var det hundens mattar? De är svåra att känna igen utan hund. Jag var inte säker så jag lät dem gå. Vi tog en promenad. Hundradarn var inställd. Maja hojtade till även när hon såg barn. Allt smått som rörde på sig. Så plötsligt såg vi nåt fyrfota, i rätt färg, försvinna in bakom en häck. Hade vi hittat hunden? Vi följde efter. Hjärtat bankade och när vi rundade häcken stod den där. En Shar Pei! Ja, det var en Shar Pei. Men inte den jag letade efter. Tydligen finns det två i Gamlestan.

Senare på Shock: Jag letade efter något och gissa vad jag hittade. I ett provrum såg jag människorna som jag sett tidigare idag. De utan hund. En mamma och hennes dotter. Mamman gick ut i butiken för att hämta något. Hög på Shar Pei tog jag mod till mig och frågade, *Har du en hund?* Hon såg frågande på mig. *Bor du i Gamlestan? Har du en hund? Jag tycker mig ha sett dig där,* fortsatte jag. Det hade hon. Jag blev mer och mer övertygad om att jag hade hittat rätt människor så jag överlämnade brevet. Sa att det var till deras hund. Dotter, som hade kommit ut ur provrummet, började öppna det direkt. Jag ville säga att man inte ska öppna andras post. Att hon kanske skulle vänta tills de kom hem. Men jag hejdade mig. Jag sa en extra gång att det var till hunden. Hon sa att hon skulle ringa.

Hon ringde aldrig.

FÅR MAN GÖRA SÅ?

Ja, hunden var med vare sig den ville eller inte. Precis som Marianne, Astrid och de andra. Får man göra så? Den frågan har följt mig genom projektet. Inte minst när jag fick Astrids brev. Vad menade hon egentligen? Kände hon sig tvingad? Var hon kanske till och med lite sur på mig? Jag ångrar lite att jag aldrig frågade henne. Frågade om hon var sur. Om jag tvingade henne. Och om man får göra så.

Hej Emelie..

Magnabay
Onsdag 20
februari. 2013

-Tack Tack, det är alldeles för mycket som min moster Clara, som var småskollära i Rickarum sade när barnmorshän vid sin förlossning) - Fru Biberger har fått en grav tvilling-flickor... På det här min moster ligger ord. (dåligt suddi, trots utseendet.)
Glädjande att du tycker om mina bilder!
Tror det sä är jag lite tveksam att en del av din projekt genom att "sitta modell", men jag förklarar en del av ditt projekt nu jag är gör ju i ordnad sig din vill, och jag gillar inte

Obs! Mina bilder är ju inte jag. Du får gärna känna mig tvungen. I OBS
Lära känna mina bilder hur mycket du vill... men med mig är det annorlunda, jag märker ju också vilja lära känna dig....
- Samtidigt tycker jag om dina bilder, och tror det eller ej, jag har ett hat/kärleksförhållande till vänning. Min mot var vävlar... Jag tror vi har saker att prata om.
- självklart kan du komma hit någon dag. Jag hat välfyllda dagar redan, i vår, bara.... och just idag var jag inte riktigt om jag känner mig hemma, någon stans.
Jag känner mig då och då hemma i mitt arbete.... men mest har jag hemlång tar.
Jag kan ONSDAG 20 MARS (tror jag) och veckan därpå v. 13, någon dag kanske. Maila mig på astrid.goransson@telia.com kan vi säkert komma överens. Jag har en hund som behöver passas
Valma hälsningar av Astrid

FILMEN

Eftersom umgänget var viktigt i min SällskapsGobeläng valde jag att filma varje möte. Jag var inte helt säker på hur jag skulle använda filmen men jag visste att jag ville ha den. Jag hade en tanke om att jag inte skulle filma ansiktet på mitt sällskap. Dels för att jag ville poängtera att det inte var viktigt hur personen såg ut. Jag ville inte att det skulle jämföras och bli prat om likhet. Jag ville helt enkelt inte ge folk den möjligheten. Men också för att jag tyckte att det var ohyfsat att köra upp en kamera i nyllet på nån. Istället ville jag att ansiktet skulle växa fram i ramen. Bit för bit.

Filmandet oroade mig lite. Jag var rädd att förlora det förtroliga. Att folk skulle bli nervösa. Att de inte skulle vilja dela saker med mig. Men jag tyckte samtidigt att det var viktigt. Jag såg filmen lite som ett porträtt av vårt möte. Att den var precis som det var. Vad som faktiskt hände. Jag ville att man skulle kunna få känna på det lite grann. Jag ville dela med mig.

Ja, jag ville bjuda in till vårt möte. Men så uppfattade inte opponenter det. Under examinationen gick det upp för mig att filmen istället kunde uppfattas som utestängande. Jag hade inte ens den tanken. Ibland är det så svårt när man är på insidan. Var det för privat? Behöver man veta exakt vad som sas? Hade det varit bättre om man fick göra upp sin egen bild av vårt möte? Jag vet inte. Jag ska tänka på saken.

Opponenten tyckte, under min examination, att jag skulle våga lita på att arbetet räckte. Jag tror att hon syftade på vävarna. Att hon menade att jag hade lagt till filmen för att bevisa något och att det visade bristande respekt för hantverket. Jag tror att jag förstår lite hur hon menade men jag är inte helt säker på att jag håller med. Jag håller med om att jag skulle kunna presentera arbetet på ett annat sätt. Kanske hade det blivit bättre? Definitivt något annat. Kanske hade jag provat presentationen mer? Men då ville jag ha mer tid. Nu ville jag prova att bara visa det som hade skett. Jag ville prova filmen.

Jag fick också en känsla av att hon inte tyckte att jag skulle hålla på med film. Att det var ett eget hantverk och att jag skulle respektera det. Att hon tyckte att den höll för dålig kvalitet. Att den bullrande tv:n drog blickarna till sig. Att den stal fokus. Men jag ville att blickarna skulle dras till filmen. Annars hade jag inte visat den. Jag är inte ute efter en snygg förpackning. Jag vill att den ska vara precis som väven. Bara just så som det var. Som det blev. Om det var något jag la till i presentationen så var det vävarna. Jag funderade på att inte visa dem. Som för att poängtera att det handlade om något annat än en bild. Hantverket var viktigt, men mer som en handling. Inte ett resultat. Och man fick ju se mig utföra det i filmen. Tillsammans med en annan typ av hantverk. Umgänget.

Hos Arnold.

PRESENTATIONEN

Jag ville skapa en hemkänsla. Att man skulle få sätta sig i soffan och titta in i ett möte för en stund. Att man skulle bli inbjuden. Inte som deltagare utan som betraktare. Genom en tidning skulle man få ta del av breven. Jag tyckte att de var viktiga. De var en stor del i mötet. Kontaktsökandet. Vissa möten stannade vid brevstadiet. Jag ville att de skulle få vara med ändå. Att de också sa något om SällskapsGobeläng. Denna längtan efter att dela sitt liv med andra. Det var det det handlade om.

Ja, det handlade om en privat önskan att få umgås lite grann. Men jag tror inte att jag är ensam. Jag vill tro att det kan beröra. Jag vill tro att det kan vara konst.

Examinationen.

Emelie Andersson 2013